

**Декорпоризация**  
ИЛИ  
*До магазина за ябълки*

Имам чувството, че някак си все повече се свивам навътре в себе си, а външната обвивка ми пречи и ме затормозява. Вече да сляза до магазина ми е трудно. Трябва да свлека толкова килограми надолу по стълбището, не че съм дебел, но просто като се замисля, че за малко целулоза от магазина трябва да извърша толкова усилия – и просто мозъкът ми не го побира. Трябва да отворя вратата на асансьора – че и тя тежка – и при това да бързам да я отворя, за да не го повика някой друг междуременно. Долу вече пък от мен се иска да направя около петдесет и четири крачки до вратата на плод и зеленчука, а също и да кажа “добър ден” на продавачката. А тя е една неучлива или пък не ме харесва нещо много-много – не знам. Аз си говоря тихо и не обичам да се напругам да произнасям отчетливо и високо звуците, в крайна сметка не съм на плаца в казармата! А тя не ме чува и винаги пита “Каквоо?” Не “Моля?” или “Ако обичате, повторете”, ами “Каквоо?” и тогава вече на мен ми се налага да излизам от шала си и да обяснявам, че няма никакво каквоо, ами съм казал добър ден. А на нейното лице си остава физиономията на полупогнуса, полу-недоверие или полу-раздразнение и пак не ми отвръща на поздрава. Аз вече съм се изнервил, забравил съм какво трябва да купя, а трябва да си отворя и портфейла, който е пълен с бележки – и освен това винаги е най-долу в джоба ми, затрупан с ключовете – та обикновено, докато го търся, изсипвам нещо на пода на магазина – никой нищо на казва – но на мен ми е некомфортно, а освен това най-вероятно и нещо важно да съм изтърсил долу в калта – защо не ги чистят добре тези плод и зеленчуци не знам – особено сега през зимата, когато по пода на магазина става такава ужасна киша... Продавачката сигурно си мисли, че го мие по цял ден и едва ли не след всеки втори клиент, обаче аз, когато и да отида, все е мръсно и обувките ми шляпат. А ето – макар че дадох много пари за обувки – те пропускат, и аз не мога да разбера защо като отивам в магазин и си плащам даже за това, че отивам, трябва да ми се измокрят на всичкото отгоре и краката. И после идва ред на най-страшното – трябва да кажа какво искам: един килограм ябълки ли искам? Насилил съм се да го кажа, макар че изобщо не ми се е искало и това е бил невероятен проблем за мене, а палачката веднага започва да ме изтезава: “От кои ябълки ще желаете?” “Как от кои?” “Ами ето, вижте, имаме зелени ябълки, имаме петровки, имаме и испански,

и турски". "Ами аз не ги познавам". „А, добре – искате ли Вие да си изберете или аз да ви сложа.“ “Да, да – сложете вие!” Но от кои да сложи: “Имаме от левче от лев и педесе, от два и от три?”. Тук вече съвсем съм безпомощен, защото нищо не разбирам от ябълки, нито от каквито и да е непакетирани храни и не мога да преценя кое е добра сделка: да дам по-малко пари и да взема нещо, за което после жена ми може да каже, че е лошо; да дам повече пари и после да ми се натяква, че съм “разсипник” и нищо не разбирам, или да мина по средата, като това могат да се окажат тъкмо ябълките, “от които нали ти казах никога да не взимаш!”. Напълно съм безпомощен, не искам да изговарям още нито една сричка, не виждам смисъл защо трябва да се хвърлят толкова много емоционални и интелектуални сили за това да се купят едни ябълки, а на всичкото отгоре цялата операция ми пречи да си седя в себе си и да си мисля и ми налага като директива отнякъде отвън да започна да се занимавам с нещо, от което и представа си нямам. Опитвам се да кажа, че въпреки всичко нека продавачката да избере от кои ябълки, но предугаждам, че това ще я вбеси още повече и че ще се обърне към друг клиент, като ме остави аз да избирам и тогава – с неимоверни усилия – вдигам ръка и посочвам някои ябълки с надеждата, че това е краят на историята и няма да ми се наложи в скоро време да минавам през такова изпитание пак. Може би трябва да обясня на жена си какъв невероятен проблем е за мене това, но се чудя дали ще ме разбере и, като си представя колко енергия трябва да хвърля в обясняване, че може би даже и до скандал ще се стигне, все оставям нещата за по-подходящ момент и отивам за проклетите ябълки. А то все пак е като притискане тука в гръдния кош – нещо ми тежи, усещам как си повличам краката и като че ли не съм съвсем аз, ами аз съм някъде малко по-навътре и цялата ми външна обвивка е само сглобка от протези, които все още успявам с усилия на волята да задействам, обаче самият аз не се виждам.

А с натискането на мишката всичко е толкова лесно – в интернет кликваш и отиваш там и там, купуваш си това и онова... Само че за ябълки не става.

И тъкмо когато съм решил, че вече съм заявил какво трябва да се купи, продавачката започва да ми обяснява, че точно тези ябълки, които съм посочил, точно днес са на промоция и че, ако купя шест кила от тях, ще са на цената на седем или обратното, не мога нито да го пресметна нито да го запомня толкова бързо. Тя вади калкулатора и ми тиква сумата под лицето, като с дяволита усмивка се опитва да докаже, че това е страхотна сделка. Аз се чудя жена ми дали ще остане доволна като ѝ кажа, че съм взел толкова изгодно и точно от промоционалните ябълки или ще ме попита: “не помисли ли, че като толкова искат да ги продадат, значи нещо не е наред, а?”.

Ето точно в този момент съвсем се свивам на кълбо в себе си и моля като малко дете да не ме пращат на училище, да не ме бяха пращали на училище, искаше ми се да не се бях научил да броя, защото сега освен, че трябва да реша какво да правя, ще

трябва пак да си вадя портфейла и да изчислявам колко струват тия ябълки. И после – да изваждам и слагам банкноти в портфейла. А цялата неловкост на ситуацията ще ме накара още повече да се свия в себе си, да стана съвсем недоловим, като че ли за да им кажа на всички останали в магазина, които сигурно се чудят защо съм толкова непохватен: “Ето това не съм аз! Това не е моето тяло – тоест моето е: ръцете ги командвам аз, но аз съм някъде вътре, много дълбоко и съм съвсем незаинтересован и едвам правя това, което виждате. Така че моля ви се – няма нужда да се обаждате на бърза помощ – но поне не се блещете така!”

– Пет килограма от тях! – се чувам да казвам и някой може да си помисли, че едва ли не съм издържал обсадата. Но всъщност тъкмо сега вече съм рухнал и давам банкноти, без да гледам какви, не мога да преценя връщат ли ми правилно ресто (защо не приемат кредитни карти в плод-и-зеленчуците?), опитвам се да смятам бързо – и то не защото ме интересува – ами, за да не ми натякват после вкъщи, че не си гледам рестото. Но от бързане – още по-бавно смятам – и продавачката сигурно си мисли, че съм най-големият скъперник и тъпанар на света. Задържал съм сигурно вече пет-шест човека на опашката, които ме гледат в ръцете, а аз толкова много бързам, въпреки, че те това не го знаят. Продавачката с досада вади от собственото си портмоне някаква монета тръшва я на тезгяха и ми крясва:

– Ето Ви стотинката ресто!!!

Иска ми се да отида в Комисията за защита на потребителите или на лекар, и да съобщя за проблема си, макар че знам какво голямо усилие ме очаква и там. Пък и не виждам какъв е смисълът: “Декорпоризация!” – ще каже докторът. И сигурно ще изпише някакви лекарства – а аз не искам целият този ужас да се налага да изпитам и на касата в аптеката.

Затова ще си стоя вкъщи и ще се утешавам с моя мил виртуален свят, ще ходя където си искам, като в същото време ще мога да си седя в мекия стол, под който няма киша, и ще си хапвам от любимата пица, поръчана по интернет.

И най-важното – няма да се налага да взимам решения, за които после да не мога да натисна бутона “undo”.